

Dem skilja icke rang och guld,
Som bryta ed och tro.
Går han blott får, är hon blott huld,
De sörja ej för bo.
Mitt bo är grafven: äfwen den
Besöks ej af min wån.

Saknads- och Sorge-sånger

äfwer den

älskades frånvaro.

Andra Fortsättningen.

- 1) Den tiden war lycklig, m. m.
- 2) När mig himlen gaf ett hjerta m. m.
- 3) Eil dufwan, som i Lunden ensam flagar m. m.
- 4) Din sol, natur, går opp så skön m. m.

SEDERSTAD, 1824.

Trykt i Carlsteinska Boktryckeriet.

Den tiden war lycklig! Hwad minnet!
 I samnen jag slutade inne
 Min ungdoms förtrolige wdn. :,:
 An waggad i drömmarnas stöte,
 Jag styr till hans himmelska möte,
 Och njuter hans kärlek igen. :,:

2.

Wi suto bland flåtade fransar,
 Och sågo på flickornas dansar,
 Och hörde på gossarnas flämt. :,:
 För oss bläste berden på hornet,
 Och helsade festligt från tornet
 De landliga flockornas flämt. :,:

3.

Och solen smög ner bakom nåset,
 Och lunden blef tyst, och i gråset
 Stod daggdroppen, yfswig och mild. :,:
 Den sönt, att af blommorna drickas,
 Se'n ynglingen der sett sin flickas,
 Och flickan sett ynglingens bild. :,:

— 5 —

4.

Då kände wi kärlekens wälde,
 Omkring mig han armarna fällde
 Och swor mig sin kärlek dermed. :,:
 Då gaf jag mitt hjerta tillbaka,
 Då swor jag att blifwa hans maka,
 Och Flora besäste war ed. :,:

5.

Så fall war den tiden, som farit.
 O yngling! jag swor, att den warit
 Så lycklig för mig som för dig. :,:
 Uck! Inart till din flicka kom åter;
 Åstorka den tår, som jag gråter,
 Och följ genom lifwet med mig. :,:

När mig Himlen gaf ett hjerta,
 Swarför fick jag det så känslofulle och ömt?
 Blott till lidelser och smärta
 Blef det då för ewigt dömdt!

Tårar, som mit öga gjuter,
Och de suckar bröstet drar,
Är den wällust, som jag njuter,
Och den enda ro jag har.

2.

Du, som glada stunder delar
Med en wän, som lyckan walt för dig,
Känn hwad detta hjerta felar
Och beklaga sedan mig.
Saknad, oro, qwal och plåga
Följa tätt i mina svar;
Den, som tände hjertats låga,
Jag ej mera återfår.

3.

Skuggan uti våra dalar,
Liljans lukt och lärkans huswa morgonsång,
Är det enda mig hugswalar;
Tiden blir mig ändå lång,
Turturdufwan, der hon flagar:
Öfwer en förlorad wän,
Är det enda mig behagar;
Ty jag känner mig igen.

I.

Lif dufwan, som i lunden ensam flagar,
Då wänners glada sånger ställa der,
Jag lefwer blott i mina flydda dagar
Och suckar sorgen, att jag ensam är.

2.

Med ambrans ångor fåfångt fästet lockar,
Och fåfångt pryds af stiftande behag,
Hvem råder jag den blomma, som jag plockar?
Hvem andas hennes wällust mer än jag?

3.

O! hörs då upp mot kärleken att strida,
Och på dess wingar återkom till mig.
Ty stön är endast wären wid din sida
Och mild är endast sommarn jemte dig.

4.

Då skall af trebeten och pånslan bindas
En frans att rå din hjesa fästad bli,
Der myrten skall fring amaranter lindas,
Och endast rosor blandas deruti.

5.

O dröj ej längre! lifwets njutning felar
Den stund, som flyr i saknad af en wän.

Du lider blott, om du min smärta delar,
Du älskar ej, om du ej delar den.

Din sol, Natur! går opp så stön,
Och alla dimmor fly.
Hwar mast får lif, hwar fläck blir grön,
Och himlen sjelf är ny.
Jag ensam tynar utan hopp:
Min sol går aldrig opp.

2.

Det ras af drifvor syns ej mer,
Der vaddren stridde nyss.
Allt som till bröllopps fring mig ler;
Hwar slag är blott en lyss.
Men ack! i detta hjerta rår
En winter utan vår.

3.

I daten öppnas knopp wid knopp
Med tusen färgors glans;

Och fjärln, längs de skönas tropp,
Far opp och ner i dans.
En enda blomma jag begär:
Den enda fins ej här.

4.

Bosakens makt kom i syn
Från vintrens långa färd,
Och glömd, vid sin älsklings syn,
Levarens sköna värld.
Vår eller winter: aldrig mer
Jag här min flyktning ser.

5.

Der sitter det i hwar sin topp,
Det himmelske fria par.
Vid hwar en drist hon håller opp,
Att vänta hennes svar.
Ack! obesvarad blir min sång:
Hon den ej hör en gång.

6.

Hvem strände opp de sälla tu?
Dock se! de mötas ren
I närmsta lund, och sitta nu
Och lysas på en gren.
Ack! när vi stördes, för jag hit,
Och hon för ewigt dit.